

LA BUCUREȘTI, PETRIKA IONESCO SE SIMTE SUB LUPĂ

Legendarul regizor și scenograf de teatru, operă și balet Petrică Ionescu, stabilit la Paris, a acceptat invitația de a monta un spectacol în România, după 24 de ani. Venit la București, la sfârșitul lunii aprilie, pentru semnarea contractului cu Teatrul Național, domnul – acum – Petrika Ionesco ne-a declarat:

■ Niciodată nu m-am gândit să pun **Scrisoarea pierdută**. Singură mea legătură cu România teatrală rămăsese **Conu Leonida**, de la Teatrul „Nottara”, cu Iordache și Radoff. Era prin '69-'70. Au fost unsprezece vizionări, la care au venit totuși oameni, dar nu s-a jucat niciodată pentru public. Cenzorii se tot chemau unii pe alții, până au interzis spectacolul. Mi-au dat un avânt să plec, căci era primul meu spectacol și, practic, mi-au tăiat orice speranță de a mai spera.

Acum, când Cernescu și Fănuș Neagu mi-au trimis fax-ul prin care mă invitau să montez **Scrisoarea pierdută** la Național, bineînțeles că am fost interesat. Mă simțeam foarte liber și surprinzător de năzdrăvan cu acea bucățică de text, **Conu Leonida**, care – la „Nottara” – în loc de 40 de minute dura cam

două ore și jumătate. Se inventa foarte mult, cu un perfect echilibru între text și năzdrăvăniile din jur.

□ **Câte năzdrăvăniile vă propuneți acum?**

■ Totul e încă foarte crud, foarte fraged. Nu știu exact puterea teatrului. Știu doar că actorii au rămas tot aceiași, excepționali, formidabili. Important e și faptul că publicul încă n-a obosit să-i vadă, ceea ce e în sine o performanță.

□ **La fel de cunoscut în străinătate ca și Andrei Șerban, dumneavoastră ați rămas, paradoxal, aproape necunoscut în țară.**

■ Aveam doar 23 de ani, eram încă student, așa că pe mine plecarea în străinătate m-a luat chiar de la țâța mamei. Acum, montarea **Scrisorii pierdute** e, pe de o parte, o punere sub semnul întrebării, care de altfel mă și motivează, într-un fel. Pe de altă parte, trăiesc și o oarecare spaimă. Căci e pentru prima oară după atâția ani când mă simt sub lupă. Sper să nu fie chiar ca la microscop. Adică se întoarce fiul risipitor și nu știi cum e: e bun, e prost? Sper să n-o luăm de la capăt cu suspiciunea!

Oricum, venirea mea aici nu vrea să dea lecții nimănui. „Lecția” a dat-o Ionescu și nici n-aș avea cui. Fiindcă tot ce-am văzut n-are nevoie de lecții.

□ **Când încep repetițiile?**

■ Pe 20 septembrie, iar premiera va fi, cel târziu, pe 20 noiembrie. Singurul lucru pe care-l știu cu certitudine este că **Scrisoarea pierdută** nu va fi un vodevil clasic – operetă, cum ar veni –, căci va fi plasată în viitor. Se va întâmpla cam prin anii 2000, în București, provincia New-York-ului. Și, bineînțeles, nu va fi vorba de o gogoriță sau de un banc politic, pentru că avem de-a face cu un război. Care lasă victime serioase, ca orice război politic.

Îmi pare rău doar că nu mai trăiește Caragiale, ca să ne mai adauge puțin text.

A consemnat

VICTOR PARHON

NOI ÎN LUME

Când a plecat din țară, în urmă cu vreo șapte ani, Daniela Codarcea – pe atunci, încă, o „tânără scenografă” – avea deja la activ un număr notabil de spectacole (**O noapte furtunoasă, Pericle, Amadeus** etc., la fostul Teatru Giulești) și câteva filme (fiind și deținătoarea unui premiu al ACIN pentru costume). Și mai avea, de asemenea, „un nume”. În străinătate și-a schimbat numele – semnează acum Daniela Kamiliotis –, dar nu și meseria, continuând să se ocupe exclusiv de Arte Frumoase: pictează, sculptează, face design vestimentar, creează decoruri și costume. Anul trecut a marcat pentru ea o dublă premieră – lucrul la o operă, **Otello**, și colaborarea cu Andrei Șerban, care a montat lucrarea verdiană la Opera din Avignon. Prezentat la Festivalul de la Orange, spectacolul s-a bucurat de cronici elogioase la adresa regiei și a costumelor (aproape 200!), deși criticii nu s-au sfiit să comenteze foarte sever „prestația” orchestrei și a cântăreților (inclusiv a interpretului titular, celebrul Vladimir Atlantov). Anul acesta, Daniela Kamiliotis a realizat costumele spectacolului **Cum vă place**, produs de regizorul Barry Edelstein pentru New Jersey Shakespeare Festival, montare primită, pare-se, foarte bine și de public, și de critică. Reproducem o imagine din spectacol pe coperta III a revistei.

În vara aceasta, la Tribeca Lab, un mic teatru subvenționat de New York Foundation for the Arts, a avut loc premiera piesei scurte **Cămila** de Dumitru Solomon. Tradusă și montată de regizorul Moshe Yassur (care a realizat în stagiunea trecută, la Galați, **Cântăreața cheală** de Eugen Ionescu) și jucată de actorii Lee Winston și George Dinu (fără îndoială, alt compatriot), piesa a avut un succes ce i-a îndemnat pe producători să-i solicite autorului și alte lucrări. Noroc cu străinii și cu diaspora...

COUPÉ